

Josep. Kes kui meie bulgas se keige, wannem mees peaks ollema?

Küllatubjas Küllap ikka minnus sün feltsis se keigelutem igga on Minna mäletan veel, kui need kassed sün alles norbesed vürid, ja kui ma saggedaste sün ylassi peal teiste fülla positesego futni lõin. Agaa kus se aruas aeg on! Nüüd on need kassel esed rüttaspakkuks kasvand, ja minno pea on halliks läinud.

Josep. Kas sa mälkjad veel sedda aega, ja mis eko rahvõde siis piddas.

Küllatubjas. Miks ma ei mälleta? Nenda kui tannasel pärjal! Kül olli siis teine luggu rahvõtessel, ja teine põ'w ella:da: ei olnud sedda hääda ja risti mis nüüd nähyosse: ei olnud sedda waewa ja viljetust, misga meid nüüd piinataks: ei olnud rahvõtessel jalge leivast eggas ühhestki asjast vudo: olli monnelgi tallomehhel lihha wagen laual hõmmikust õhta sadik: olli mon-

monnelgi rahvakultur täis hallitand Rubbla-tükkid kirsus. Aga nüüd Jummal parrago! waesus ja nalg iggas paigas.

Josep. Se on ommeti üks immelinne asfi! Kust se ommeti peaks tullemas, et nüüd se ello hopis waeseks on läinud sün maal?

Küllatubjas. Kust se peab tullemas? — Jummalala nubilus, ja kange moisa, tö ja sundiminne: need raikevad rahvõkest.

Josep. Kas se peaks ias töösi ollema? Kas sa oled ful, wanna issa, õiete se ülle járrele mõtlend?

Küllatubjas. Miks ei olle? Küllap se teada on, kui Jummal ei önnista, ja Moisa wannemad ikka risuvad, ja teopäiroi lissarvad, Küllap siis tallopoeg peab peab lõpma.

Josep. Se on õige ful, kui nenda sün se luggu on Agaa wostame ommete sedda asja laiemalt tähhele paanna! — Esite